

tet ikke er kostbart eller anvendeligt, bør det fredes, og saavel for den Sagtberettigede som for den ikke Sagtberettigede er det ubehageligt at se Bildtet faldbudt paa mange offentlige Steder i de Maaneder, da der er Fredningstid, og det altsaa er forbudt, at det maa fældes. Derfor mener jeg, at Fredningstiden bør begrænses, og at den Tid, der er nævnt i § 2, ikke bør indbefatte 7 Maaneder, thi dette er temmelig stift. Der er deri indbefattet Februar Maaned, men det er ganske vist, at paa den Tid kunne Raadbyrene anrette betydelig Skade paa Vintersæden, og vedkommende Jordbruger maa betragte det som den ligegyldigste Sag, om Udelæggelsen sker ved Kron- og Daavildt, eller den sker ved mindre Bildt, naar han selv bogstavelig talt bliver ruineret, hvilket jeg har set i min Egn være flet i en temmelig stor Maalestof. Vel hører det ikke til Dagens Orden over hele Landet, men det er slemt nok for den, hvem det rammer. Hvad der ellers er omtalt i Landstinget med Hensyn til denne Sag, skal jeg ikke dvæle videre ved. Jeg hører nok, at de, der gaa udenfor Lovens Grænser, omtales snart som Bildtthve, snart som Søndagsjægere og Krybskytter, og dette kan jo være ganske rigtigt, men det kan dog ogsaa i visse Henseender drages i Tvivl. Naar vi nemlig se, at en Søndagsjæger gaar hen og tager en anden Mand's Eiendom, saa begaar han jo i den Forstand Tyveri — det skal jeg ikke benægte —, men naar vi paa den anden Side se, at han gaar hen og gjør en Gjerning, som er i Almenvællets Interesse, saa bliver det virkelig et Spørgsmaal, hvorvidt det kan kaldes Tyveri eller ikke. Men naar vi gaa saa vidt, at vi frede Dyrene i den Udstrækning, hvormed der her er Tale, kan jeg ikke se Andet, end at vi her i den lovgivende Forsamling bidrage til at befordre Sagteiernes Besjæftelse, om jeg saa maa kalde det, nemlig Sagten, thi jeg kan ikke indse, at de Herrer Sagteiere have saameget som 4 St. Indtægt af Sagten, naar de ville frægne alle Udgifter; men det er indlysende, at Fredningen skader Almenvællet og Agerbruget, ikke at tale om, at Dyrene til sine Tider ere saa driftige at gaa ind i en Mand's Have, æde af Kvistene og afsnave Barken og Knopperne af Frugttræer, som han har podet eller kjøbt,

og der staar Intet i Loven om, at man maa fælde Dyrene i sin egen Have. Hertil kommer den Omstændighed, at ved disse Lovbestemmelser skulde man dog have for Die, at de helst maatte være veiledende og ikke vildledende. Jeg tør ikke paastaa, at dette Lovforslag, som det er kommet fra Landstinget, vil være veiledende. Den Ene eller den Anden af Almuen kan jo let faa en saadan Lov ihænde, og han kan da tænke: denne Sag er ikke saa forfærdelig, naar jeg fælder et Stykke Bildt, kommer jeg til at bøde efter Tarten her; men der bliver da idømt ham en dobbelt Bøde i Genhold til de tidligere Lovbestemmelser. Jeg mener nu, at det vilde være heldigt, at det for Enhver, som kunde faa Tanke om at ville begaa ulovlig Sagt, kunde fremstille sig som fuldkommen klart, at saa og saameget er Straffen derfor; thi der ved kunde det let hænde, at Gjerningen ikke blev udført. Derfor finder jeg, at det vilde være heldigt, om det dobbelte Bodesystem traadte frem i denne Lov i fuld Klarhed, saameget mere som jeg ikke med min bedste Villie kan skjønne, at vedkommende Dommer kan klare sig Sagen. Hvad er ulovlig Sagt og hvad ikke, naar den Vedkommende gaar ind paa anden Mand's Grund med Skydegevær eller Sagthund? De Bestemmelser, vi have, findes i Loven af 25de Marts 1851 §§ 19 og 21. I den forstnævnte Paragraph omtales det, at, naar Hunde streife omkring udenfor Beiene, eller en Uvedkommende antræffes med Skydegevær eller Sagthunde paa anden Mand's Grund, kan der idømmes den Paagældende en Mulkt af fra 2 til 10 Rd. dels til Jordbrugeren og dels til Sagteieren. Men nu staar der anført i § 21, at den i Forordningen af 20de Mai 1840 § 27 for ulovlig Sagt fastsatte Mulkt fra 20 til 100 Rd. nedsættes saaledes, at der efter Omstændighederne bliver at bøde fra 5 til 50 Rd. Nu gad jeg nok vidst, hvad det vil sige „ulovlig Sagt“ eller „ikke ulovlig Sagt“, om der enten skal bødes efter den ene Paragraph eller efter den anden. Jeg kan ikke skjønne, hvilken Forskjel der er, og om vedkommende Politimester kan det, vil jeg foreløbig, indtil jeg bliver bedre oplyst, nære Tvivl om. Jeg vilde